

Βασικά σημεία της συνέντευξης του Περιφερειακού Διευθυντή Εκπαίδευσης Δυτικής Ελλάδας κ. Γιώργου Παναγιωτόπουλου για τις μεταβολές-συγχωνεύσεις σχολικών μονάδων

Γιατί κάλεσα τη συνέντευξη

Εδώ και καιρό έχει δημιουργηθεί αναταραχή στην εκπαιδευτική κοινότητα με προφανείς στόχους. Κάλεσα λοιπόν τα ΜΜΕ της περιφέρειας Δυτικής Ελλάδας για να ξεκαθαρίσω το τοπίο σχετικά με τις συγχωνεύσεις σχολικών μονάδων. Δεν επιθυμούμε τη δημιουργία εντυπώσεων.

Η εκπαίδευση δεν είναι υπόθεση «κάποιων» που κινούνται για αλλότριους σκοπούς αλλά διαπερνά και αναφέρεται στο σύνολο της κοινωνίας. Το ομιγλώδες και το γκρίζο δεν μπορεί να παραμείνει ως τοπίο στα σχολεία. Σκοπός μου είναι λοιπόν σήμερα να οριοθετήσω το πλαίσιο και να ξεκαθαρίσω τι μέλλει γενέσθαι σε σχέση με τις μεταβολές σχολικών μονάδων της περιφέρειας Δυτικής Ελλάδας.

Τι ισχύει μέχρι σήμερα

Αυτό που σήμερα συζητάμε δεν είναι κάτι καινοφανές. Την τελευταία τριετία, είχαμε σημαντικό αριθμό καταργήσεων σχολείων και δεν προκλήθηκε αυτή η αναταραχή. Σκοπός αυτών των καταργήσεων ήταν η ενίσχυση και βελτίωση της μαθησιακής διαδικασίας. Ο νόμος 1566/85 (άρθρο 4, παρ. 13, 14) προσδιόριζε τις παραμέτρους για τη μεταβολή σχολικών μονάδων. Η ακολουθούμενη πρακτική μέχρι τις 31-12-2010 ήταν Ν.Ε. Παιδείας - Νομαρχιακό Συμβούλιο (γνωμοδοτικός χαρακτήρας) - Απόφαση του Υπουργείου.

Τι ισχύει σήμερα

Ο νόμος « Καλλικράτης» διαμόρφωσε νέα δεδομένα στον αυτοδιοικητικό, κοινωνικό και αναπτυξιακό χάρτη της χώρας. Νέοι πόλοι αναδύονται και βέβαια επηρεάζουν το κοινωνικό γίγνεσθαι. Δηλαδή μια νέα πραγματικότητα είναι μπροστά μας. Αυτό δε σημαίνει ότι έρχεται ως ντιρεκτίβα για να επηρεάσει τον εκπαιδευτικό χάρτη. Δε σημαίνει ότι άκριτα και χωρίς παιδαγωγική θεώρηση το Υπουργείο θα προβεί σε «σάρωση» των σχολείων για να ικανοποιήσει κατ' αναλογία τη λογική του «Καλλικράτη». Ξεκάθαρα όχι.

Η λογική του τρίπτυχου ιδρύσεις-συγχωνεύσεις-καταργήσεις ίσχυε, ισχύει και θα ισχύει και στο μέλλον. Προέρχεται από την παιδαγωγική αναγκαιότητα και μόνο. Τα σχολεία υπάρχουν για να παρέχουν τα εφόδια, μέσα από τη μάθηση, στα παιδιά της ελληνικής κοινωνίας. Όπου αυτό – λόγω προϋποθέσεων – δεν μπορεί να συντελεστεί, είναι υποχρέωση της πολιτείας και του εκπαιδευτικού συστήματος να προβαίνει σε ρυθμιστικού χαρακτήρα παρεμβάσεις.

Εδώ θα ήθελα να επισημάνω:

Πιστεύει κανείς σήμερα ότι ένα μονοθέσιο ή διθέσιο σχολείο κάποιου χωριού μπορεί να προσφέρει καλύτερες συνθήκες μάθησης από ένα πλήρως οργανωμένο σχολείο;

Πιστεύει κανείς σήμερα ότι μια διοικητική απόφαση διατήρησης ενός ατροφικού (ως προς το μαθητικό πληθυσμό) σχολείου ικανοποιεί τις ανάγκες της κοινωνίας του 21^{ου} αιώνα;

Πιστεύει κανείς σήμερα ότι οι ίσες ευκαιρίες για μάθηση εφαρμόζονται στα εν λόγω σχολεία;

Είναι δυνατόν να είναι υπόθεση λαϊκίστικης αντιμετώπισης η παιδεία και το μέλλον του Έλληνα μαθητή; Προφανώς όχι.

Πιο συγκεκριμένα, το υπουργείο έστειλε εγκύκλιο στις 27-1-2011, όπου περιγράφονται οι προϋποθέσεις για τις συγχωνεύσεις σχολικών μονάδων. Οι κτηριακές υποδομές, το γεωγραφικό ανάγλυφο κάθε περιοχής, τα δημογραφικά στοιχεία κάθε τόπου αποτελούν βασικές προϋποθέσεις για τη μεταβολή σχολικών μονάδων. Ενεργούμε κατά περίπτωση.

Διανύουμε μια χρονιά αλλαγών στην πρωτοβάθμια και τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Το Νέο Σχολείο δε μπορεί να υπάρξει σε μίζερες συνθήκες.

Να σημειωθεί ότι έχουν λάβει γνώση όλοι οι δήμαρχοι της επικράτειας. Βρισκόμαστε στο στάδιο της διαβούλευσης και του διαλόγου προκειμένου να εκφραστεί η γνώμη και των αυτοδιοικητικών παραγόντων. Έχω στείλει έγγραφο προς τους διευθυντές Π/θμιας και Β/θμιας Εκπαίδευσης Δυτικής Ελλάδας να ακολουθήσουν βήμα προς βήμα τις παραμέτρους της διαβούλευσης. Το προϊόν της διαβούλευσης βέβαια πρέπει να λάβει υπόψη το σχολείο που η σύγχρονη εποχή επιβάλλει.

Να τονίσουμε ότι σε καμία περίπτωση δεν αλλάζει ο αριθμός των μαθητών ανά τάξη (έως 25 μαθητές στην Α/θμια και έως 30 μαθητές στη Β/θμια Εκπαίδευση). Κάθε τι άλλο που ακούγεται είναι εκ του πονηρού. Υπογραμμίζουμε την παιδαγωγική διάσταση του θέματος.

Πρέπει λοιπόν να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων για να δημιουργήσουμε ένα ελπιδοφόρο μέλλον. Δεν μπορούμε, ακροβατώντας μεταξύ λαϊκισμού και μικροπολιτικής, να θέσουμε τις βάσεις για τη νέα γενιά.